

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Bobáka v právní věci

žalobce: **Institut pro politiku a společnost, z.s.**, IČO: 22768670
sídlem Babická 2329/2, 149 00 Praha 4
zastoupený Mgr. Jaroslavem Kadlecem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**,
sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 68 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 30. 6. 2023,
čj. O-553943/D22099072/2022/ÚPV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 30. 8. 2023 domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 30. 6. 2023, čj. O-553943/D22099072/2022/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**Úřad**“) ze dne 18. 10. 2022, čj. O-553943/D19022051/2019/ÚPV (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad podle § 22 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 441/2003 Sb.**“), částečně zamítl přihlášku slovní ochranné známky zn. sp. O-553943 ve znění „DIGITÁLNÍ ČESKO“ (dále jen „**Přihlášená ochranná známka**“ či „**Přihlašované označení**“) z důvodu nedostatku rozlišovací způsobilosti ve smyslu § 4 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. ve vztahu ke zde specifikovaným výrobkům a službám zařazeným do tříd 9, 16, 35 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 30. 6. 2023.

II. Napadené rozhodnutí

4. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, shrnul obsah podaného rozkladu a reprodukoval relevantní právní úpravu. Připomněl, že Přihlašované označení bylo přihlášeno pro výrobky a služby zařazené do tříd 9, 16, 35 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb.
5. V návaznosti na rekapitulaci průběhu správního řízení (včetně závěrů vyslovených ve zprávách Úřadu o výsledku věcného průzkumu a námitek, jimiž žalobce tyto závěry v průběhu řízení zpochybňoval), předseda Úřadu zdůraznil, že žalobce kromě příslibu následného odůvodnění neuvádí žádnou konkrétní právní argumentaci proti závěrům Prvostupňového rozhodnutí. Tento blanketní rozklad byl podán dne 16. 11. 2022, posledním dnem lhůty pro jeho odůvodnění tak bylo 16. 12. 2022, věcné odůvodnění rozkladu bylo podáno až 19. 12. 2022, tedy již po zákonné lhůtě. Předseda Úřadu připomněl, že lhůta pro odůvodnění odporu rozkladu podle § 42 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. je propadná a nelze ji prodloužit ani prominout její zmeškání. S ohledem na to tak nemohl předseda Úřadu k odůvodnění rozkladu ani k důkazům, jež k němu byly přiloženy, přihlížet. Předseda Úřadu upozornil, že podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), přezkoumává rozkladový orgán správnost napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu námitek uvedených v rozkladu, jindy pouze tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Konstatoval, že v dané věci veřejný zájem pro přezkoumání správnosti Prvostupňového rozhodnutí neshledal a jeho správností se proto nezabýval. V rámci přezkumu se tedy omezil pouze na zkoumání, zda bylo Prvostupňové rozhodnutí a řízení, v němž bylo vydáno, v souladu s právními předpisy.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

6. S ohledem na absenci rozkladové argumentace odkázal předseda Úřadu na odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí. To uvádí nejprve sémantický rozbor Přihlašovaného označení. Přídavné jméno „DIGITÁLNÍ“ definuje jako „*pracující s daty a informacemi ve tvaru číselných údajů*“, kdy s takovými daty se v dnešní době setkávají spotřebitelé každodenně. Pojem „ČESKO“ pak hodnotí jako odkazující na úřední název České republiky. V průměrném spotřebiteli tak vyvolává pojem „DIGITÁLNÍ ČESKO“ dojem obecné informace nabízející služby ve třídách 9, 16, 35 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb, týkající se procesu digitalizace, jež probíhá na území Česka. Z uvedeného výkladu je zřejmé, že Přihlašované označení postrádá primární kvalitu ochranné známky, a to schopnost odlišit výrobky a služby jedné osoby od stejných výrobků a služeb osoby jiné tak, aby průměrný spotřebitel dokázal k ochranné známce připojit konkrétní obchodní zdroj. Přihlašované označení je přitom natolik obecné, že postrádá schopnost výrobky a služby žalobce individualizovat.
7. Úřad dále konstatoval, že žalobce poučil o možnosti prokázat, že Přihlašované označení získalo před zápisem ochranné známky v obchodním styku rozlišovací způsobilost ve smyslu § 5 zákona č. 441/2003 Sb. K tomu, aby nabylo označení rozlišovací způsobilost, je třeba, aby přinejmenším významná část relevantní veřejnosti díky označení rozpoznala, že se jedná o výrobky či služby z určitého podniku. Je přitom nutné, aby označení užíval pouze přihlašovatel, a to v podobě, v jaké je přihlašováno, ve zdejším případě tedy ve slovní formě „DIGITÁLNÍ ČESKO“. Žalobce byl Úřadem poučen, že pokud rozlišovací způsobilost neprokáže ve stanovené lhůtě, bude jeho přihláška zamítnuta.
8. Úřad následně rekapituloval žalobcovo podání, kterým doplňoval svou žádost o prokázání získané rozlišovací schopnosti. Uvedl, že průměrný spotřebitel si pod pojmem DIGITÁLNÍ ČESKO představí výsledek digitalizačního procesu probíhajícího na území České republiky a jedná se tedy evidentně o obecný pojem. Co se týče jiných zapsaných názvů obsahujících pojem „digitální“ (jako například Metodický kabinet digitálního vzdělávání, DIGITÁLNÍ DOMOV, DIGITAL HOME apod., na které žalobce ve svém vyjádření odkazoval), tak Úřad dbá na zásadu individuálního posouzení každé přihlášky. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba k individuálnímu posouzení přistupovat přísně. Významný vliv mohou mít i drobné rozdíly a zápis označení do rejstříku ochranných známek nezakládá legitimní očekávání v zapsání jiného označení. Nadto, například označení „Digitální Akademie“ bylo zapsáno až na základě prokázání získané rozlišovací schopnosti, tedy i tehdy dospěl Úřad k závěru, že inherentní (vlastní) rozlišovací způsobilostí nedisponuje.
9. Úřad dále konstatoval, že z předložených tištěných dokumentů strategického programu Digitální Česko, programu stejnojmenné konference či reportů k jednotlivým tematickým panelům nevyplývá, zda se jedná o interní dokumenty, či byly určeny účastníkům konference, kolik jich bylo vytištěno, komu byly nabízeny, zda jsou dostupné online apod. Jejich dopad na vnímání označení spotřebiteli tak nelze posoudit. Ostatní předložené důkazy pak buď neobsahovaly Přihlašované označení (materiál Budoucnost pro bezkontaktní společnosti v České republice či nedatované, neokomentované fotografie) či obsahovaly označení v jiné podobě, buďto v grafickém provedení či ve slovní formě anglicky – „DIGITAL CZECH REPUBLIC“. Z některých důkazů, které obsahují Přihlašované označení, pak jasně nevyplývá poskytovatel předmětných výrobků a služeb, neboť na nich namísto žalobce výrazně vystupuje do popředí subjekt „elf“. Co se týče odkazů na elektronická uložení, jimiž se snažil žalobce rozlišovací způsobilost taktéž prokázat, tak k těm nemohl Úřad přihlédnout. Takové důkazy nelze akceptovat, neboť nejsou způsobilé

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

být trvalou a evidovanou součástí spisu. Návštěvnost webových stránek v letech 2017-2019 nemůže rozlišovací schopnost prokázat, neboť z takové statistiky nelze určit, v jaké míře či podobě bylo označení spotřebitelům na stránkách prezentováno. Rozlišovací schopnost nelze dovodit ani z předložených mediálních výstupů, neboť z nich vyplývá pouze skutečnost, že se konference konala a jaká byla její témata. Všechny předložené důkazy se navíc vztahují pouze k jediné službě ze seznamu výrobků a služeb, a to k pořádání konference.

10. K dalšímu doplnění žádosti žalobcem Úřad uvedl, že při návštěvě webových stránek žalobce je spotřebitel konfrontován s označením ve výrazně graficky ztvárněné podobě, převážně pak i s logem, doprovázeným slovním prvkem „elf“. Spotřebiteli tak nemůže být na první pohled zřejmé, jakou spolu mají tato označení souvislost. Logo „elf“ je navíc uvedeno na prvním místě ve směru čtení a u průměrného spotřebitele tak podvědomě více poutá jeho pozornost. Orientace v tom, kdo je skutečným poskytovatelem předmětných služeb, je tak výrazně ztížena. Stejně závěry plynuly i z videa, na které poskytl žalobce odkaz. Tvrzený USB disk, který měl být Úřadu poskytnut, k žádnému podání přiložen nebyl. Co se týče označení, která se na důkazech objevují v anglickém jazyce, tak je sice pravdou, že pro akce mezinárodního charakteru je třeba označení přeložit. Pro prokázání získané rozlišovací způsobilosti označení však platí, že je vždy nutné doložit důkazy o užívání označení právě v takové podobě, v jaké je přihlášeno.
11. Na základě shora uvedeného Úřad přihlášku žalobce zamítl. Jak uvedeno výše, předseda Úřadu se s touto argumentací Úřadu ztotožnil a odkázal na ni. Následně pouze zrekapituloval, že z dokladů předložených žalobcem nevyplývá jeden konkrétní subjekt, v jehož prospěch by doklady svědčily. Z některých dokladů pak není patrný dopad na relevantní veřejnost, neboť není zřejmé, zda se nejedná o dokumenty interní, komu byly nabídnuty, zda jsou k dispozici na internetu apod. Z fotografií nelze zjistit relevantní informace, analýza návštěvnosti webových stránek postrádá jejich konkrétní vzhled v předmětné době, a nelze tak zjistit způsob prezentace označení. Postup Úřadu byl dle předsedy Úřadu zcela v souladu se zákonem, použitá argumentace a hodnocení důkazů vycházelo ze standardní praxe a závěry jsou logické a řádně odůvodněné.
12. K věcným námitkám se předseda Úřadu nemohl vyjadřovat s ohledem na to, že byly uplatněny až po uplynutí prekluzivní lhůty k jejich uplatnění. Považoval však za nutné reagovat na tvrzení žalobce, že by měl být součástí spisu USB flash disk, který obsahuje důkazy. Zrekapituloval, že již Úřad uvedl, že součástí spisu žádný elektronický nosič není. I s tímto závěrem se předseda Úřadu ztotožnil.
13. Pro úplnost se dále předseda Úřadu vyjádřil k listinám, jež žalobce zaslal spolu s rozkladem. Uvedl, že se typově jedná o tytéž doklady, které byly předloženy již v rámci prvostupňového řízení, pouze se týkají dalšího ročníku konference. Takové doklady, ani ve spojení s důkazy provedenými v řízení před Úřadem, nejsou způsobilé vyvrátit závěr, že Přihlašované označení nezískalo rozlišovací způsobilost.
14. Na závěr předseda Úřadu dodal, že je třeba rozlišovat prokázání užívání označení a prokázání získané rozlišovací způsobilosti označení, které nedisponuje dostatečnou vlastní (inherentní) rozlišovací způsobilostí. Rozlišovací způsobilosti dokáže takové označení nabýt v důsledku užívání v obchodním styku pro nárokováné výrobky a služby. Takové užívání musí však dosahovat určité kvality a kvantity, aby bylo zřejmé, že průměrný spotřebitel bude moci bez dalšího určit podle tohoto označení původ takových výrobků či služeb.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Uzavřel, že Přihlašované označení je natolik obecné, že nemá vlastní rozlišovací způsobilost. Žalobci se přitom nepodařilo prokázat, že by ji užíváním v obchodním styku získalo. Žalobce sice předložil různé informační a propagační materiály, neprokával však již jejich šíření mezi širokou spotřebitelskou veřejností. Z důkazů naopak spíše vyplynulo, že se s těmito dokumenty měli možnost seznámit téměř výlučně účastníci konferencí či spotřebitelé se zájmem o digitalizační proces.

III. Žaloba

15. Žalobce předně uvedl, že si je vědom skutečnosti, že předmětem přezkumu v rámci rozkladu byl ze strany žalovaného pouze soulad Prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. S ohledem na to jsou i žalobcovy námitky v rámci žaloby směřovány toliko do posouzení souladu Napadeného rozhodnutí s právními předpisy.
16. Žalobce s odkazem na § 1a zákona č. 441/2003 Sb. předeslal, že jednou z funkcí ochranné známky je způsobilost rozlišit výrobky či služby pocházející od různých výrobců či poskytovatelů služeb. Žalobce nesouhlasí s názorem vysloveným v Napadeném rozhodnutí či Prvostupňovém rozhodnutí, že Přihlašované označení postrádá rozlišovací způsobilost ve smyslu § 4 písm. b) výše uvedeného zákona. Aby mělo označení rozlišovací způsobilost, musí se odlišovat od ostatních a mělo by být tak originální, aby bylo schopno individualizovat daný výrobek či službu. Takové vlastnosti má označení, podle něhož spotřebitel dokáže rozeznat výrobky či služby z určitého obchodního zdroje. Rozlišovací způsobilost může přitom být různé intenzity a je třeba posoudit, jak intenzivní musí rozlišovací způsobilost v daném případě být.
17. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že se jak předseda Úřadu, tak Úřad nevyjádřili k definičnímu znaku rozlišitelnosti ochranné známky ve smyslu § 1a písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., když pouze konstatovali, že Přihlašované označení vyvolává v průměrném spotřebiteli spíše než pocit neobvyklosti a jedinečnosti dojem obecné informace. Jedinečnost a neobvyklost přitom nejsou podle žalobce definičními znaky ochranné známky. Mezi ty patří toliko způsobilost odlišit výrobky a služby přihlašovatele od ostatních. K tomu, proč Přihlašované označení tento definiční znak nenaplnuje, se žalovaný nevyjádřil. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
18. **Druhým žalobním bodem** pak žalobce rozporoval závěry žalovaného o pojmu „průměrný spotřebitel“. Podotýká, že pojem „průměrný spotřebitel“ nelze zaměňovat s pojmem „každý“. Spotřebitel je dle § 419 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“) ten, kdo (kromě dalšího) uzavírá smlouvu s podnikatelem. Taková osoba má tedy bazální orientaci na trhu, neboť jedná s podnikatelem, a nelze tak říci, že nebude schopen přiřadit k ochranné známce žádný konkrétní zdroj poskytovaných výrobků a služeb. V návaznosti na to pak žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že Přihlašované označení nemá rozlišovací způsobilost.
19. S ohledem na tyto skutečnosti navrhoval žalobce, aby bylo Napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. 10. 2023 navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
21. Zrekapituloval průběh správního řízení včetně nosných argumentů. Dále uvedl, že žaloba je nedůvodná. Při přezkumu Prvostupňového rozhodnutí žalovaný neshledal veřejný zájem,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

aby přezkoumával jeho správnost. Přezkoumával tak pouze zákonnost tohoto rozhodnutí a řízení, v němž bylo vydáno.

22. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaný uvádí, že jde o účelové tvrzení. Žalovaný na straně 2 Napadeného rozhodnutí zdůvodnil, proč označení rozlišovací způsobilost nemá. Nato citoval z Napadeného rozhodnutí, že pojem „DIGITÁLNÍ“ lze definovat jako „pracující s daty a informacemi ve tvaru číselných údajů“ a pojem „ČESKO“ pak jako odkaz na teritorialitu České republiky. Z tohoto výkladu lze pak dovodit, že Přihlašované označení bude mít na průměrného spotřebitele spíše dojem obecného označení, že se nabízené výrobky a služby ve třídách 9, 16, 35 a 41 týkají procesu digitalizace na území České republiky. Aby mohla být ochranná známka zapsána, je třeba, aby bylo označení formulováno natolik invenčně, že bude schopné individualizovat výrobky a služby, které jím mají být chráněny. Takové základní předpoklady však Přihlašované označení nesplňuje, a proto bylo vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek. Nad rámec této citace z rozhodnutí ještě žalovaný uvedl, že se žalobci nepodařilo ani prokázat, že by rozlišovací způsobilost získalo užíváním v obchodním styku.
23. Co se týče **druhého žalobního bodu**, tedy nesprávné definice pojmu „spotřebitel“, žalovaný s definicí dle občanského zákoníku nikterak nepolemizoval. Stejně tak netvrdí, že by se měl pojem „spotřebitel“ rovnat pojmu „každý“. Pojem průměrný spotřebitel právními předpisy definován není, výklad je tak ponechán judikatuře, a to především evropské. V návaznosti na to odkázal na rozhodnutí Soudního dvora Evropské Unie (dále jen „SDEU“) ve věci C-363/99, *Koninklijke KPN Nederland NV v. Benelux-Merkenbureau*, v jehož bodu 34 se uvádí, že rozlišovací způsobilost je zkoumána jednak ve vztahu k dotčeným výrobkům či službám a jednak ve vztahu k předpokládanému vnímání relevantní veřejnosti; ta je tvořena průměrnými, běžně informovanými a přiměřeně pozornými a obezřеныmi spotřebiteli.
24. Takovým spotřebitelem se rozumí ten, který skutečně přichází do styku s konkrétními výrobky či službami zapsanými pro posuzované označení. Pojem průměrného spotřebitele je pak dostatečně definován konstantní judikaturou SDEU, a to například rozhodnutím C-210/96, *Gut Springenheide and Tusky*, či C-342/97, *LLoyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV*. Průměrným spotřebitelem se tedy rozumí takový, který je běžně informovaný, přiměřeně pozorný a obezřetný. Míra těchto vlastností pak závisí na povaze výrobků a služeb. U nejběžnějších výrobků bude takovým průměrným spotřebitelem prakticky každý, a důraz na kvalitu vyčtených vlastností tak bude minimální. S vyšší specifičností výrobků či služeb se však zvyšuje i stupeň znalosti a odbornosti k jejich užívání a tím stoupá i nárok na vyšší pozornost a obezřetnost průměrného spotřebitele takových výrobků/služeb.
25. Vzhledem k charakteru výrobku a služeb, jež žalobce v předmětném případě přihlašoval (třídy 9, 16, 35 a 41), byl průměrný spotřebitel ztotožněn s širokou veřejností.
26. Závěrem žalovaný upozornil, že žalobce v rámci rozkladu argumenty, jež v žalobě uvádí jako žalobní body, neuplatňoval.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili, resp. jejich souhlas byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován. Žádné důkazní návrhy nad rámec soudního spisu, jímž se dokazování v tomto typu řízení podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů samostatně neprovádí, soudu nebyly předloženy.

28. V posuzované věci je předmětem sporu mezi účastníky posouzení otázky, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud částečně zamítl přihlášku přihlašovatele označení z důvodu nedostatku jeho rozlišovací způsobilosti ve smyslu § 4 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. ve vztahu ke specifikovaným výrobkům a službám zařazeným do tříd 9, 16, 35 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Právní a judikatorní rámec

29. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že podle § 22 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. platí, že *„není-li přihlašovatel označení způsobilé zápisu podle § 4, Úřad přihlášku zamítne. Není-li přihlašovatel označení způsobilé zápisu jen pro část výrobků či služeb, Úřad přihlášku zamítne v tomto rozsahu. Údaje o rozhodnutí o zamítnutí přihlášky Úřad zveřejní ve Věstníku“*.
30. Z § 4 písm. b) téhož zákona se podává, že *„do rejstříku se nezapiše označení, které nemá rozlišovací způsobilost“*.
31. Z § 5 téhož zákona se podává, že *„označení uvedené v § 4 písm. b) až d) může být zapsáno do rejstříku, pokud přihlašovatel prokáže, že takové označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům nebo službám přihlašovatele, pro které je požadován jeho zápis do rejstříku, rozlišovací způsobilost“*.
32. Výše uvedená ustanovení představují transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie [původně směrnice č. 89/104/EHS, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice č. 2008/95/ES, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále též „**Směrnice**“)]. Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením č. 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie.
33. Z citované právní úpravy transponující především ustanovení čl. 4 odst. 4 a 5 Směrnice plyne, že ustanovení § 5 zákona č. 441/2003 Sb. v daném směru představuje výjimku z pravidla vyplývajícího z § 4 písm. b) zákona [vycházejícího z čl. 4 odst. 1 písm. b) Směrnice], podle něhož nelze do rejstříku ochranných známek zapsat označení, které samo o sobě postrádá rozlišovací způsobilost. Přestože tedy obecně nelze připustit zápis známky, která postrádá inherentní rozlišovací způsobilost, je za určitých okolností zápis známky, ve vztahu k níž by jinak byl bez dalšího dán tento důvod zápisné nezpůsobilosti, možný za podmínky, že přihlašovatel prokáže, že přihlašovatel označení získalo rozlišovací způsobilost užívání ve vztahu k nárokováným výrobkům či službám v obchodním styku, a to před podáním přihlášky, případně dokonce po dni podání přihlášky ochranné známky, ale přede dnem jejího zápisu.
34. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi přísně vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrniciích, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

s rozhodovací praxí SDEU. Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázkách souvisejících s posuzováním zápisné nezpůsobilosti spočívajícího v nedostatečné rozlišovací způsobilosti a tedy ve věci výkladu pojmů „(inherentní) rozlišovací způsobilost ochranné známky“ a „rozlišovací způsobilost ochranné známky získaná užíváním“, „relevantní veřejnost“ apod.

35. Je nutno připomenout, že podle ustálené judikatury SDEU a českých správních soudů je třeba rozlišovací způsobilosti ochranné známky rozumět, že označení slouží k identifikaci výrobku nebo služeb, pro které je zápis požadován, jako pocházejícího z konkrétního podniku, a tím odlišit tento výrobek od výrobků jiných podniků (srov. rozsudky SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, bod 28, ze dne 29. 4. 2004 ve věci C-468/01, *Tabs (3D)* bod 32, ze dne 21. 10. 2004 ve věci C-64/02, *Das Prinzip der Bequemlichkeit*, bod 42, ze dne 8. 5. 2008 ve věci C-304/06, *Eurohypo*, bod 66; či ze dne 21. 1. 2010 ve věci C-398/08, *Vorsprung durch Technik*, bod 33; obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, čj. 7 As 56/2008 - 170).
36. Označení tedy plní především rozlišovací funkci, která slouží spotřebiteli k odlišení výrobků nebo služeb jedné osoby od výrobků nebo služeb jiných osob. Zjednodušeně řečeno, označení by svým obsahem a formou mělo být natolik originální, aby umožnilo spotřebiteli individualizovat produkt z určitého obchodního zdroje.
37. Podle ustálené judikatury může být taková rozlišovací způsobilost posuzována pouze ve vztahu k výrobkům nebo službám, pro které je zápis požadován, a to se zřetelem ke vnímání tohoto označení relevantní veřejností (např. rozsudek SDEU ze dne 12. 7. 2012 ve věci C-311 /11, *Wir machen das Besondere einfach*, bod 24 a tam odkazovaná rozhodovací praxe).
38. I označení spadající pod výluky dle § 4 písm. b) [případně dle písm. c) či d)] zákona č. 441/2003 Sb. nicméně může získat rozlišovací způsobilost užíváním, stát se příznačným pro určitého výrobce konkrétního výrobku či poskytovatele konkrétní služby, a tím splnit základní funkci ochranné známky a překonat tak zápisnou nezpůsobilost. Přestože tedy obecně nelze připustit zápis známky, která postrádá inherentní rozlišovací způsobilost, je za určitých okolností zápis známky, ve vztahu k níž by jinak byl bez dalšího dán tento důvod zápisné nezpůsobilosti, možný za podmínky, že přihlašovatel prokáže, že přihlašované označení získalo rozlišovací způsobilost užívání ve vztahu k nárokovaným výrobkům či službám v obchodním styku, a to před podáním přihlášky, případně dokonce po dni podání přihlášky ochranné známky, ale přede dnem jejího zápisu. I pokud tedy označení postrádá inherentní rozlišovací způsobilost od počátku, je umožněn jeho zápis do rejstříku ochranných známek za podmínky, že přinejmenším významná část relevantní veřejnosti si jej díky jeho používání na trhu všimla jako označení přihlašovaných výrobků a služeb pocházejících od konkrétního podniku. Označení se tak stalo způsobilým odlišit tyto výrobky a služby od služeb jiných podniků, protože jsou vnímány jako pocházející od konkrétního podniku a tím plnit základní funkci ochranné známky, kterou je zaručit spotřebiteli nebo konečnému uživateli totožnost původu výrobku nebo služby označených uvedenou ochrannou známkou tím, že mu umožní tento výrobek nebo službu odlišit bez možnosti záměny od výrobku nebo služby, které mají jiný původ (srov. rozsudek ze dne 17. 10. 2019 ve věci C-514/18, *Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark v. Schmid*, body 36 a 37 a tam citovaná judikatura). Označení, které tedy původně nebylo možné zaregistrovat, tak může v důsledku užívání získat nový význam a jeho konotace,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

která již není čistě popisná nebo nerozlišovací, mu umožňuje překonat tyto absolutní překážky zápisu ochranné známky.

39. Pokud jde o důkazní břemeno, platí, že je to přihlašovatel, kdo musí předložit důkazy, kterými v souladu s výše uvedenými východisky prokáže, že alespoň významná část relevantní části veřejnosti identifikuje dotyčné výrobky nebo služby jako výrobky pocházející od konkrétního podniku z důvodu označení předmětnou ochrannou známkou (viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. 12. 2015 ve věci T-262/04, *Briquet à Pierre*, bod 61 a tam citovaná judikatura). V řízení musí být ze strany přihlašovatele prokázáno, že ochranná známka je relevantní spotřebitelskou veřejností uznána jako označení původu, to znamená, že vytvořila spojení v mysli relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti s výrobky nebo službami konkrétní osoby, a to navzdory tomu, že by při neexistenci takového užívání dotčené označení rozlišovací způsobilost k vytvoření takového spojení postrádalo. Pro zjištění rozlišovací způsobilosti užíváním relevantní právní normy ani navazující judikaturní závěry nestanoví požadavky týkající se např. přesného podílu na trhu nebo uznání příslušnou veřejností (viz rozsudek SDEU ze dne 19. 6. 2014 ve spojených věcech C-217/13 a C-218/13, *Oberbank ea*, bod 48). Důkazy se nicméně nepochybně musí vztahovat ke všem přihlašovaným (zapsaným) výrobkům a službám. Důkazní břemeno ohledně získání rozlišovací způsobilosti má tedy vlastník ochranné známky, který se jí dovolává (srov. tamtéž body 66 až 72).
40. Současně je třeba znovu připomenout vazbu prokazování získané rozlišovací způsobilosti ve vztahu k přihlašovanému označení. Předkládané důkazy by měly osvědčovat skutečný způsob použití ochranné známky, a to buď ve formě, v jaké byla přihlášena k zápisu, případně ve formách, které se od této formy liší pouze nepatrnými odchylkami, a které je tedy možné považovat za rovnocenné (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 19. 6. 2019 ve věci T-307/17, *DEVICE OF THREE PARALLEL STRIPES*, bod 62). Platí, že v případě mimořádně jednoduché ochranné známky mohou i nepatrné změny této ochranné známky představovat nezanedbatelné obměny, takže změněnou podobu nebude možné považovat za celkově rovnocennou zapsané podobě uvedené ochranné známky. Čím je totiž ochranná známka jednodušší, tím méně může mít rozlišovací způsobilost a tím více může změna této ochranné známky ovlivnit jeden z jejích základních charakteristických znaků a změnit tak vnímání uvedené ochranné známky relevantní veřejností (srov. tamtéž bod 72). Získanou rozlišovací způsobilost označení, které bylo používáno společně s jinými ochrannými známkami, je možno prokázat za předpokladu, že relevantní spotřebitel připisuje dotyčnému označení shora popsanou identifikační funkci.

Posouzení žalobní argumentace

41. Řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. je ovládáno dispoziční zásadou, a soud tak až na výjimky, pro jejichž aplikaci nebyl v nyní posuzované věci prostor, přihlíží pouze k námitkám, které žalobce v žalobě vznáší. Obsah a kvalita žaloby přitom předurčuje obsah a kvalitu soudního rozhodnutí. Soud nemůže za žalobce žalobní argumentaci dotvářet. Níže se proto ve světle těchto zákonných omezení soustředí toliko na posouzení vymezených žalobních bodů.
42. Zdejší soud rovněž připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Městský soud se tak mohl věnovat takovým uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31).

43. Soud se tak za této situace zaměřil toliko na přezkoumání opodstatněnosti námitky žalobce ohledně tvrzených nedostatků odůvodnění absence inherentní rozlišovací způsobilosti Přihlašovaného označení ve vztahu k výrobkům a službám, pro něž byla přihláška ochranné známky zamítnuta, a dále pak na přezkoumání výkladu pojmu „průměrný spotřebitel“ žalovaným a jeho vlivu na závěr o získané rozlišovací způsobilosti.
44. Soud na tomto místě opětovně připomíná shora akcentovaný význam dispoziční zásady přísně ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., a zdůrazňuje, že není a nemůže být úkolem soudu, aby za žalobce deficity jeho žalobní argumentace „doháněl“ a jal se jednotlivě hodnotit žalobcem specificky nenamítané okolnosti, když žalobce sám takový přezkum náležitě neinicioval. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).
45. V logice uspořádání žalobních bodů přitom soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce pod **prvním žalobním bodem** v obecné rovině poukazoval na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí.
46. Správní orgán má povinnost své rozhodnutí řádně odůvodnit tak, že v něm uvede důvody výroku rozhodnutí, použité podklady, úvahy a informace o tom, jak se vypořádal s tvrzeními účastníků (§ 68 odst. 3 správního řádu). Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

47. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
48. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Prvostupňového a v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyložil své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Zde je třeba poznamenat, že žalobce podal proti Prvostupňovému rozhodnutí pouze blanketní rozklad a sám tak vymezil rozsah jeho přezkumu, jak předseda Úřadu správně vyložil. Předseda Úřadu nijak nepochybil, pokud za dané situace v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na závěry Prvostupňového rozhodnutí, se nimiž se plně ztotožnil, přičemž současně uvedl i vlastní argumentaci, kterou závěry Úřadu doplnil. Žalovaný ve svých rozhodnutích náležitě vyložil, z jakých důvodů nebylo Přihlašované označení způsobilé zápisu do rejstříku ochranných známek. Vysvětlil, že postrádalo inherentní rozlišovací způsobilost ve vztahu k přihlašovaným výrobkům a službám, a že žalobce neprokázal, že by rozlišovací způsobilost získalo užíváním v obchodním styku. Řádně odůvodnil, že označení tedy nebylo schopno plnit základní funkci ochranné známky, kterou také žalovaný v souladu s výše prezentovanými judikatorními východisky správně označil. Závěrům žalovaného v tomto směru není co vytknout. Není namístě uvažovat o tom, že by Napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.
49. Namítal-li pod prvním žalobním bodem žalobce, že žalovaný opomněl uvést, z jakých konkrétních důvodů postrádá Přihlašované označení „odlišitelnost“, resp. že k tomu, proč Přihlašované označení definiční znak způsobilosti odlišit výrobky a služby přihlašovatele od ostatních nenaplnuje, se žalovaný nevyjádřil, nemohl mu soud přisvědčit.
50. V Prvostupňovém rozhodnutí, na jehož argumentaci předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí odkázal, je na straně 2 uveden sémantický rozbor Přihlašovaného označení, kdy Úřad dospěl k závěrům, že slovo „DIGITÁLNÍ“ lze definovat jako „*pracující s daty a informace ve tvaru číselných údajů*“, pojem „ČESKO“ pak jako odkaz na Českou republiku. K těmto závěrům pak souhrnně uvedl: „*V tomto ohledu tedy označení jako celek vyvolá v průměrném spotřebiteli namísto pocitu neobvyklosti a jedinečnosti spíše dojem pouhé obecné informace, která mu sděluje, že se nabízené výrobky a služby ve třídách 9, 16, 35 a 41 týkají procesu digitalizace probíhající na území Česka.*“ Uzavřel pak, že proto Přihlašované označení nesplňuje základní kritérium inherentní rozlišovací způsobilosti (slovy žalobce „odlišitelnosti“), a pokud by mělo být návrhu vyhověno, musí žalobce prokázat, že Přihlašované označení rozlišovací způsobilost získalo užíváním v obchodním styku.
51. Takový závěr správního orgánu je jednoznačný a přesvědčivý a nelze mu ničeho vytknout. Žalobce ostatně proti těmto závěrům v podané žalobě věcně nebrojí a namísto toho vznáší námitku, jež se se závěry žalovaného zcela mýjí, resp. jež je ve zjevném rozporu s obsahem odůvodnění Prvostupňového i Napadeného rozhodnutí, v nichž se žalovaný otázkou inherentní distinkitivity naopak náležitě zabýval a dostatečně vyložil důvody, které jej k závěru o jejím nedostatku vedly.
52. Není tedy pravdou, že by žalovaný důvody, pro které nemohlo být Přihlašované označení zapsáno, v Napadeném rozhodnutí neuváděl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

53. Soud neshledal důvodnou ani subnámitku žalobce, že „dle žalobce neobvyklost a jedinečnost označení nepatří mezi definiční znaky ochranné známky, když mezi tyto znaky patří toliko způsobilost odlišit výrobky a služby žalobce od výrobků a služeb poskytovaných jinými osobami“. Žalobci lze přisvědčit potud, že označení nemusí být, slovy žalobce, naprosto jedinečné nebo neobvyklé; to však žalovaný ve svých rozhodnutích netvrdil. Pouze konstatoval, že ochranná známka vycházející z běžné slovní zásoby musí být natolik invenční, aby „její svérázné znaky měly schopnost individualizovat výrobky a služby, které mají být chráněny“ (strana 2 Prvostupňového rozhodnutí). Správní orgán tedy netvrdil, že by ochranná známka měla být „neobvyklá“ či „jedinečná“. Konstatoval pouze, že u nefantazijních označení je třeba, aby měla schopnost předmětné výrobky či služby individualizovat, tedy aby byla způsobilá je odlišit od ostatních výrobků či služeb téhož druhu.
54. Označení „DIGITÁLNÍ ČESKO“ není fantazijní, nýbrž jde o dvě běžně používaná slova. Ta mohou mít rozlišovací způsobilost, pouze pokud nesouvisí s výrobky či službami, pro něž jsou přihlašována. Jak uzavřel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2015, čj. 9 As 23/2015 - 29: „Běžně používaná slova mohou mít rozlišovací způsobilost, pokud konkrétní běžně používané slovo nijak nesouvisí s výrobky nebo službami, pro něž je přihlašováno. Jako příklad takového označení lze uvést označení apple (anglicky jablko) pro počítače nebo označení camel (anglicky velbloud) pro cigarety. V těchto případech si průměrný spotřebitel uvedená slova nijak nespojí s uvedenými výrobky, bude je tedy pro uvedené výrobky vnímat jako označení vymyšlená, nesouvisející. Takováto označení mohou pro nesouvisející výrobky/služby tvořit ochrannou známku.“ V nynějším případě je označení přihlašováno do kategorií, které s tímto pojmem úzce souvisí (marketing, periodika, nakladatelská a vydavatelská činnost), a nelze tedy říci, že by Přihlašované označení mělo ve vztahu k nim inherentní rozlišovací způsobilost, neboť v relaci k přihlašovaným službám a výrobkům není označení způsobilé vyvolat u průměrného spotřebitele na první pohled dojem konkrétního poskytovatele určitých výrobků či služeb. Soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, že Přihlašované označení by ve vztahu k přihlašovaným výrobkům a službám nebylo způsobilé plnit rozlišovací funkci, tedy odlišit spotřebiteli výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiných osob a individualizovat je coby produkt z určitého obchodního zdroje.
55. V rámci **druhého žalobního bodu** žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyložil pojem „průměrný spotřebitel“, jako synonymní pro pojem „každý“. V důsledku toho pak žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že Přihlašované označení nezískalo rozlišovací způsobilost.
56. Jak soud vyložil výše, správní soudy ve své rozhodovací praxi respektují eurokonformní výklad relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva, nejinak je tomu i v případě pojmu „relevantní veřejnost“ či „průměrný spotřebitel“. Rozlišovací způsobilost přitom musí být v souladu s dříve uváděným posuzována pouze ve vztahu k výrobkům nebo službám, pro které je zápis požadován, a to se zřetelem ke vnímání tohoto označení relevantní veřejností. Rozhodovací praxe v tomto kontextu pracuje s pojmem „průměrného spotřebitele“, tj. běžného spotřebitele, kterému jsou sporné výrobky či služby určeny. Základem pro vymezení pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, *Gut Springenheide*, v němž bylo konstatováno, že průměrným spotřebitelem je spotřebitel řádně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný. Obdobné závěry vyplývají i z rozhodnutí ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, kde SDEU dospěl k závěru, že průměrný spotřebitel je spotřebitel přiměřeně dobře

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

informovaný, všímavý a obezřetný. Úroveň pozornosti spotřebitele se přitom může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb [rozhodnutí ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*; či rozsudek Tribunálu ze dne 6. 5. 2008 ve věci T-246/06, *Redcats v OHIM – Revert & Cía (REVERIE)*].

57. Jak bylo opakovaně uvedeno, žalobce požadoval Přihlašované označení zapsat ve vztahu k výrobkům a službám ve třídách 9, 16, 35 a 41. I samotný pojem „průměrný spotřebitel“ je přitom třeba vykládat ve vztahu k těm výrobkům a službám, k nimž má být ochranná známka zapsána. Rozsah okruhu spotřebitelů, které je třeba považovat za průměrné, se zužuje či rozšiřuje v závislosti na předmětných výrobcích či službách. Jedná-li se o výrobky či služby, které využívá široká veřejnost, jako je tomu i v nyní posuzované věci, je okruh relevantní spotřebitelské veřejnosti široký (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2021, čj. 6 As 304/2020 - 42); průměrná informovanost, uvážlivost a obezřetnost takových spotřebitelů bude nižší. Žalovaný v tomto ohledu nijak nepochybil, pokud ve vztahu k přihlašovaným výrobkům a službám „průměrného spotřebitele“ spojil se širokou spotřebitelskou veřejností.
58. Napadené rozhodnutí podrobně analyzuje, jak Úřad hodnotil získanou rozlišovací schopnost ve vztahu k průměrným spotřebitelům. To pak uzavírá na straně 13 tím, že *„[žalobce] neprokázal, jejich (pozn. propagačních materiálů, jež předložil jako důkaz k tomu, že označení získalo rozlišovací způsobilost) šíření mezi průměrné spotřebitele, a ani jinak nedoložil, že by v souvislosti s konferencemi pořádanými přihlašovatelem pod názvem ‚DIGITÁLNÍ ČESKO‘ byla spojena masová reklama určená průměrnému spotřebiteli (široké spotřebitelské veřejnosti). Z charakteru a formy předloženého důkazního materiálu naopak spíše vyplynulo, že s informačními/propagačními dokumenty či brožurami se měli možnost seznámit téměř výlučně pouze účastníci konferencí či spotřebitelé se zájmem o digitalizační proces.“* Z uvedené citace je evidentní, že žalovaný nevykládal pojem „průměrný spotřebitel“ ve smyslu všech lidí. Rozvedl pouze, že žalobcem předkládané důkazy nejsou způsobilé prokázat, že Přihlašované označení získalo rozlišovací způsobilost, neboť prokazují pouze konání seminářů a prezentaci Přihlašovaného označení účastníkům těchto seminářů, případně velice úzkému okruhu osob. K tomu lze poukázat na naposledy poukazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 304/2020 - 42, dle kterého *„relevantní veřejností je nutno rozumět čtenáře v češtině vycházejících časopisů o golfu na území České republiky, nikoli pouze podmnožinu této skupiny v podobě předplatitelů konkrétního časopisu stěžovatele.“* Ani v případě žalobce tak není možné dovodit, že relevantní veřejností (průměrným spotřebitelem) jsou pouze účastníci konferencí žalobce.
59. V návaznosti na správné určení okruhu relevantní veřejnosti provedl žalovaný posouzení získané rozlišovací schopnosti Přihlašovaného označení. Soud se s jeho závěry v tomto ohledu ztotožňuje. Žalobce ve správním řízení neprokázal, že by Přihlašované označení nabylo rozlišovací způsobilost užíváním v obchodním styku. Jím předkládané důkazy buďto prokazovaly užívání jiných označení nebo vůbec nebyly z důvodů vyložených žalovaným, proti nimž se žalobce věcně nijak nevymezuje, způsobilé prokázat, že označení rozlišovací způsobilost získalo. Jak bylo vysvětleno výše, prokázat získanou rozlišovací způsobilost je třeba právě ve vztahu k označení, které je přihlašováno. Předkládané důkazy musí osvědčovat skutečný způsob použití ochranné známky, a to buď ve formě, v jaké byla přihlášena k zápisu, případně ve formách, které se od této formy liší pouze nepatrnými odchylkami, a které je tedy možné považovat za rovnocenné. Takové důkazní prostředky žalobce v řízení před žalovaným nedoložil. Závěry, na nichž žalovaný své posouzení v tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ohledu postavil, žalobce nijak konkrétně nezpochybnil. S přihlédnutím ke shora akcentovanému významu dispoziční zásady tak soud v tomto ohledu pro stručnost uzavírá, že nezjistil, že by žalovaný při hodnocení důkazů získaných provedením žalobcem předložených důkazních prostředků pochybil způsobem, jenž by zakládal potřebu kasačního zásahu soudu.

60. Ani druhý žalobní bod tak není důvodným. Pojem průměrný spotřebitel vyložil žalovaný správně a správně jej i v kontextu posuzované věci aplikoval. Nepochybil, pokud uzavřel, že žalobce neprokázal, že Přihlašované označení rozlišovací způsobilost získalo.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
62. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.